— **A mi városunk.** (Vissza a természethez.) Amikor tegnap este tizenegy óra tájban hazamentünk a szinházból és Budára érkeztünk, körülöttünk mély sötétség honolt már és a kanyargó utczákban csak igen messziről világitottak elénk a sárga gázlámpák. Sietve mentünk, hogy elérjük a lámpákat, ámde ekkor az a rejtélyes dolog történt, hogy a fénypontok futni kezdtek előlünk és mindig messzebbről világitottak. A talány nagyon érdekes volt, mi már jól kimelegedtünk, izzadtunk, lihegtünk és fujtunk, de törhetetlenül rohantunk előre, hogy megfejtsük a titkot. Végre egy alacsony embert értünk utól, aki magas póznát tartott a kezében és azzal egymásután eloltogatta a lámpákat, csak itt-ott hagyott egyet égve, mint az éjjeli közvilágitás árva maradványait. Megszólitottuk a kis embert:

— Barátom, miért oltogatja el a lámpákat?

Feleli az alacsony ember:

— Mert éjszaka van. Az éjszakat pedig a jó ég azért teremtette, hogy sötétség legyen benne.

Tünődve váltunk el a lámpaoltogató bölcs embertől és a hallott magyarázaton töprengtünk. Valóban kiváncsiak voltunk rá, hogy miért oltják el éppen akkor a lámpákat, amikor legnagyobb szükség van rájuk, a lámpaoltogatónak a magyarázata azonban nyilván csak az ő szabad egyéni nézete volt, ami még nem tárta föl az inditó okokat. De ahogy tovább botorkáltunk a rendezetlen, görbe utczákon és folyton attól féltünk, hogy a sötétben valami gödörbe találunk beleesni, ugy tetszett nekünk, hogy a főváros okos hatósága, amely kiadja a lámpaoltási rendeletet, ugyanugy gondolkozik, mint imént látott szerény közhivatalnoka. Mert ugyebár, ha eljött a tizenegy óra és a szolid emberek csöndesen hazatérnek a szinházból, üzletek, boltok, kapuk régen zárva vannak már, akkor kellene égni a lámpáknak a legfényesebben és egyáltalában nem látszik logikusnak, hogy ilyenkor eloltsák az amugy is fukar kezekkel mért szerény világitó eszközöket. De ha meggondoljuk, hogy a jó ég éjjelre sötétséget rendelt, akkor a főváros valóban a természet rendje szerint cselekszik. És nem a részeg embernek van igaza, aki elmélázott a hold ezüsttányérján és igy monologizált: «A hold mégis okosabb, mint a nap, mert akkor világit, mikor sötét van», hanem a fővárosnak van igaza, aki méltányolja az ég helyes berendezését. És idáig jutva elmélkedésünkben, kezdjük érteni végre, hogy miért vagyunk olyan hátramaradottak mindenben, miért olyan rossz nálunk a közlekedés, miért kell hidpénzt fizetni, miért... de hagyjuk, hiszen végére sem lehet jutni a sok miértnek. Minden azért van ugy, ahogy van, mert ismerjük a természet helyes rendelkezéseit és tudjuk, hogy azért van lábunk, hogy azon járjunk, nem pedig segédeszközökre üljünk föl, ha menni akarunk, továbbá azért választja el a nagy folyóviz Pesttől Budát, hogy ne lehessen csak ugy, ingyen átmenni egyik oldalról a másikra. És ha mindez a természet bölcs rendelése, kontár kezekkel nem szabad korrigálnunk a természeten. Ime, rájöttünk a rejtelmek helyes megfejtésére és amint fölpillantunk a vén Budavár magas falaira, ugy rémlik, hogy onnan régi ágyuk merednek ránk és a tornyokon még mindig karcsu érczkakas csikorog élesen.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Iktatószám

Osztályozás

Tárgy 665.7

Hely

Idő "1913"

Személy

Szerző

Cím A mi városunk.

Forrás: Magyarország

(Hely) Bp.

(Idő) 1913 VI/2.

(Köt. v. füz.)

Fővárosi Könyvtár